

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 485/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. B., B., zastúpeného advokátkou JUDr. J. M., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 53/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júla 2013 doručená sťažnosť Ing. J. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. M., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 53/2011.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«Rozsudkom Okresného súdu Košice II. (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 31/2007-851 z 22. februára 2011 som bol uznaný vinným trestným činom pomoci k trestnému činu neodvedenia dane a poistného... za čo mi bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov...

Proti rozsudku okresného súdu som podal odvolanie...

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 To 53/2011-1034 z 21. februára 2013 bolo moje odvolanie proti rozsudku okresného súdu zamietnuté...

Som toho presvedčenia, že skutkové závery všeobecných súdov... sú vzhľadom na vykonané dokazovanie arbitrárne, ale aj zjavne neodôvodnené...

Rozhodujúcou okolnosťou je to, že krajský súd vôbec nepovažoval za potrebné žiadnym spôsobom na moje odvolacie námietky týkajúce sa okolností vedúcich k záveru o nevierohodnosti mojej obrany konkrétne reagovať a s týmito námietkami sa vysporiadať.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 53/2011 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 To 53/2011-1034 z 21. februára 2013 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je povinný zaplatiť Krajský súd v Košiciach.“

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predpisov každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 53/2011.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza: „Skutkové závery krajského súdu popri tom, že sú z vyššie uvedeného hľadiska zjavne neodôvodnené, sú zároveň aj arbitrárne (svojvoľné), pretože zo získaných dôkazov nebolo možné dospieť k záveru o tom, že som sa trestného činu dopustil. Takýto skutkový záver je totiž v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi.“

Na základe takejto argumentácie sťažovateľa by bolo možné uvažovať o tom, že je daný dôvod na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Trestným poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (m. m. I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania zistil, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie nepodal.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a nie do právomoci ústavného súdu.

V prípade, že sťažovateľ dovolanie proti rozsudku krajského súdu podá a najvyšší súd dospeje k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania [§ 382 písm. c) Trestného poriadku], ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, III. ÚS 167/201, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 195/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj k tomu aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53 a 54).

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013